

ADOPCE NABLÍZKO

Pomocí blízkých
pomáhejme daleko

Blízcí jsou mladí lidé z České republiky a daleko
jsou různá salesiánská místa, kde pomáhají

Inzertní příloha Katolického týdeníku 46/2016

8. – 14. listopadu 2016

Pomocí blízkých pomáhejme daleko

Blízcí jsou mladí lidé z České republiky a daleko jsou různá salesiánská místa. Naším cílem je pomáhat ohroženým dětem a mládeži v těch nejchudších částech světa. Chceme, aby naše pomoc měla opravdu smysl. Přemýšleli jsme, co tyto děti nejvíce potřebují a jak se jim dá pomoci. A zjistili jsme, že forem pomoci se nabízí hned několik.

■ **Adoptujeme na dálku některé děti?** Je to moc krásná a velmi potřebná forma pomoci. Ale pokud si představíme vesnici v Africe s třemi sty chudých dětí, nechceme pomoci jen několika z nich a ostatních si nevšímat.

■ **Postavíme v té vesnici školu?** To je bezesporu velká pomoc. Vzdělání dá dětem naději na lepší život. Ale co když tam nebude mít kdo učit? A co když se pozornost lidí za čas obrátí jinam, na jinou vesnici a jinou školu, co dětem zbude? Prázdná studená budova?

■ **Dáme dětem někoho, kdo se jim bude s láskou věnovat, bude mu na nich záležet a bude tam s nimi!** Že to není možné? My víme, že je. Pomocí projektu Adopce nablízko připravujeme a vysíláme dobrovolníky, kteří pak nasadí část svého života a pomáhají těm nejpotřebnějším.

Adopce nablízko patří do třetí kategorie těchto projektů.

Podporujeme dobrovolníky, kteří se rozhodli část svého života věnovat těm nejpotřebnějším.

V rámci projektu již bylo vysláno asi 200 dobrovolníků, zpravidla studentů nebo čerstvých absolventů, a další se na vyslání připravují v ročním přípravném kurzu Cagliari. Pomohli jsme již v 18 zemích světa. Každé vyslání dobrovolníka s sebou však nese určité finanční náklady. Je třeba zajistit jeho výškolení, letenku, vízum, očkování, podporu během pobytu a mnoho dalšího.

Pokračování na str. 10

SALESIÁNSKÁ MISIJNÍ NEJ

VZDÁLENĚJŠÍ
CHUDŠÍ
CHLADNĚJŠÍ
VLHČÍ
ZCESTOVALEJŠÍ
NEJPOČETNĚJŠÍ

A. NEJVZDÁLENĚJŠÍ > Salesiánským misionářem v nejvzdálenější zemi je v současnosti **P. Václav Koupil**, původem z Náměště n. Oslavou, působící **od roku 1953** v Bogotě v **Kolumbii**. Jeho současný domov je od Prahy vzdálen **9 508 km**.

B. NEJCHUDŠÍ > Bratr **František Radeckí** z Petrovic u Karviné je jediný český salesián působící v **Africe**, konkrétně v městě Lilongwe v **Malawi**, kde má 64 % obyvatel **nižší příjem než 1,9 USD za den**.

C. NEJCHLADNĚJŠÍ > **P. Jaroslav Vracovský** z Plzně je salesián působící od letošního jara v Darkhanu v severním **Mongolsku**, kde roční průměrná teplota činí **-1°C**.

D. NEJVLHČÍ > Bratr **Eduard Kowala** působí od r. 1962 v St. Louis School v **Hongkongu**, kde ročně spadne **2,4 metru srážek** (v České republice dosahuje roční úhrn srážek 0,5-0,7 m). V říjnu oslavil bratr Kowala devadesáté narozeniny.

E. NEJZCESTOVALEJŠÍ > Dřívější misionář v **Jižní Koreji** a bývalý hlavní salesiánský rádce pro misie, nyní regionální představený pro oblast Východní Asie-Oceánie **P. Václav Klement** z Brna je většinu roku na cestách, takže za rok najezdí a nalétá v průměru **50 000 km** a pouze 80–90 dní prospí ve své vlastní posteli.

F. NEJPOČETNĚJŠÍ > Největší skupina českých misionářů je v **Bulharsku**, kde jich ve městech Kazanlak a Stara Zagora pracuje pět: **P. Petr Cvrkal**, **P. Jaroslav Fogl**, **P. Martin Jílek**, **P. Petr Němec** a **P. Jiří Svoboda**.

Co je kurz Cagliari?

Je to **přípravný kurz misijního dobrovolnictví**, který umožňuje mladým lidem zapojit se až na jeden rok do činnosti některého salesiánského zařízení pro děti

a mládež v různých zemích světa. Salesiánské misijní dobrovolnictví se skládá z 8 víkendových setkání a praxe, samotného vyslání a působení v místě dobrovolné služby a navazujících aktivit sloužících k využití získané zkušenosti dobrovolníka. Zaštiťuje jej SADBA (Salesiánská asociace Dona Boska). Dobrovolná služba je akreditována na Ministerstvu vnitra ČR.

Druhy dobrovolné služby

Krátkodobá: 1 měsíc, pouze v Bulharsku (letní tábory)

Dlouhodobá: 9–12 měsíců (především Indie, Zambie, Mexiko, Kongo, Bulharsko, Velká Británie, Česká republika)

Cíle dobrovolné služby

Výchovný a vzdělávací: zapojení se do salesiánského výchovného díla pro mladé lidi a získávání vlastních zkušeností při práci s dětmi a mládeží

Misijní: sdílení křesťanských hodnot a vyjádření solidarity v rámci celého světa – poslání církve nezapomínat na lidi v nouzi

Týkající se povolání: pomoc k nalezení vlastní role v životě a možnost lépe poznat své životní povolání

Náplň služby

Přímá práce s dětmi a mládeží, vedení zájmových kroužků, příprava jednorázových akcí (víkendová či prázdninová), výuka (cizích jazyků, odborných technických předmětů...) a doučování, administrativní a manuální práce a další činnosti podle potřeby místa a schopností dobrovolníka.

Dobrovolník má též možnost účasti na duchovním životě salesiánské komunity, ve které během dobrovolné služby žije.

Podobné velké dobrodružství ovšem není pro každého. Aby mohl mladý člověk odjet na tak dlouhou a náročnou cestu do zahraničí, musí být fyzicky i duševně zcela zdravý, je povinen absolvovat zmíněný roční přípravný kurz a shromáždit přibližně jednu třetinu nákladů spojených s cestou.

Přibližné náklady

Například roční pobyt v Indii stojí asi 170 tisíc korun. Díky grantům, projektům a štědré pomoci mnoha dárců může Sadba pokrýt téměř dvě třetiny této částky. Stále ještě zbývá 60 tisíc korun, které by měl sehnat dobrovolník sám. Taková částka je přesto dost vysoká, a proto kurz Cagliari pomáhá dobrovolníkům naučit se, jak tyto finanční prostředky získávat.

Nedostatek peněz není důvodem, aby se dobrovolník musel vzdát svého snu pomáhat druhým.

Slovo na cestu

Dobrovolníci prošli v loňském školním roce přípravným kurzem. Proč? Aby

podepsali smlouvu a mohli odjet na roční dobrovolnou službu do některého ze salesiánských středisek v zahraničí.

Nebylo to úplně jednoduché, ale všechno zvládli, a teď už jim tedy zbývá jen se rozloučit s nejbližšími, sbalit poslední věci, dotáhnout doma poslední úkoly a pak už nastoupit do letadla a odletět do neznáma, přestože tam již před nimi byli jiní. Asi hned tak nebudou rozumět jazyku a mnoha zvykům země, do níž přiletí, ale získají nový domov a především spoustu dětí, které budou jejich radostí i bolestí. Děti, které budou milovat, ale někdy jich budou mít plné zuby. Děti, se kterými si budou hrát, ale taky je vychovávat.

Děti, se kterými budou blbnout, ale budou je i učit. Děti, se kterými se budou smát, ale i plakat. Děti, na které nezapomenou. Děti, které jim vezmou kus jejich srdce. Děti, které jim změní život. Děti, které jim můžou ukázat cestu do jejich vlastních srdcí.

PAVEL MARČÍK,
koordinátor kurzu Cagliari

Mohlo by se mi rozsvítit

Herec Vítězslav Marčík ml. se spolu se svou manželkou Eliškou přihlásil do nového ročníku přípravného kurzu Cagliari určeného pro budoucí misijní dobrovolníky. Hovoříme s tímto aspirantem misijního dobrovolnictví.

Víto, proč ses rozhodl přihlásit se do kurzu Cagliari?

Co tě k tomu přivedlo?

Jako správný křesťan bych neměl odpovídat na otázku *co?*, ale *kdo?* Kdo mě k tomu přivedl? Mohl bych říct, že On (Bůh), jenomže stejně jako ostatní, jsem i já dostal svobodnou vůli a často si uvědomuji, že se nechovám jako dobrý člověk, natož jako křesťan. V dnešní době, kdy pohostinnost měníme ve vystrašené nepřátelství, se bojíme přijímat pomocnou ruku Boží, která by nás dovedla do království nebeského. Místo toho chráníme peníze, „kulturu“ a tělo, netrpíme chudobou majetku, ale ducha. A tuto chudobu už na sobě nějaký čas pozoruji. Zabývám se banalitami, stále se někam ženu a už skoro nevím, proč dělám to, co dělám. A proto jsme s Eliškou uvažovali, že po dokončení jejího studia odjedeme na rok až dva na cestu, při které by se nám snad mohlo rozsvítit, nebo alespoň mně. Eliška má asi jasno, je napřed, je studovaná. Někdy čas po této úvaze jsme přespávali u mého bratrance Pavla Marčíka. Potom co vyslechl naše plány do bu-

doucna, nám nabídl možnost účastnit se kurzu Cagliari. Řekl, že to je přesně to, co potřebujeme. Pavel je vedoucí kurzu, takže od té doby si to myslíme taky. A tak bych mohl odpovědět, že ten, kdo mě k tomu přivedl, byl Pavel. Anebo to byl Bůh, který s tím ke mně přivedl Pavla? Nevím.

Kdo byl v rozhodování víc aktivní – ty, nebo tvoje manželka? Shodli jste se na tom snadno?

Jak už jsem říkal, rozhodli jsme se tak nějak společně a šlo to překvapivě snadno. Teď už se jen přeme, kam pojedeme. Pokud zvládneme kurz.

Máš z něčeho obavy?

Bojím se své jazykové tuposti, toho, že budu někde zase jako student, (to mi nikdy moc nešlo), a taky toho, že nedokážu na delší dobu motivovat děti a navíc je něčemu naučit. Ale jak nám na prvním víkendu říkal otec Jaroslav, nejdůležitější je dávat dětem svou lásku a pozornost, to ostatní prý nějak půjde. Věřím, že to tak je.

A na co se nejvíc těšíš?

Asi vlastně na to, čeho se tolik bojím. Těším se na práci s dětmi. A taky se těším na čas, který mohu strávit s Bohem.

Redakce Sadby

Pomocí blízkých...

Dokončení ze str. 9

Projekt Adopce nablízko umožňuje „adoptovat“ si tyto dobrovolníky a skrze ně tak účinně pomoci mnoha chudým a potřebným dětem. Tento druh pomoci proměňuje nejen životy dětí, ale i těch, kteří pomáhají. Dobrovolníci dětem pomáhají růst a díky tomu sami rostou v lásce a navíc získávají mnoho životních zkušeností.

Pomozme jim usnadnit jejich službu, ať už finančním obnosem, modlitbou nebo i šířením povědomí o dobrovolné službě.

Redakce Sadby

Salesiánské dílo je dnes přítomno ve více než 130 zemích světa. Zakladatel salesiánů Don Bosco vyslal během svého života 11 misijních výprav, ale žádná neprobíhala za takového nadšení jako ta první. Odjezdem z Turína 11. 11. 1875 začala misijní éra, která rozvinula na všech kontinentech salesiánské charisma. První výpravu vedl Giovanni Cagliari, po němž je pojmenován náš vzdělávací kurz pro dobrovolníky. Salesiánské dílo se v zámoří rychle rozvíjelo, v době úmrtí Dona Boska (1888) žilo již 20 % všech salesiánů v Latinské Americe.

Karel Herbst: Misie mě vzaly za srdce

Rozhovor s biskupem Karlem Herbstem, SDB.

Kájo, říká se, že Česká republika, zvláště její severní a západní část, kde jsi sám několik let působil, je tím pravým misijním územím. Myslíš, že má dnes pořád ještě význam chodit na misie někam do ciziny?

To je přece otázka osobního povolání! Stále má význam chodit na misie do ciziny, právě tak jako mají smysl pokusy o duchovní oživování našeho pohraničí. Ale i tradičně náboženské oblasti se u nás do určité míry stávají územím misijním.

Ty sám jsi nikdy neuvažoval o tom jít do misii? Nelákalo tě to?

Když jsem studoval v Litoměřicích, doslechl jsem se, že P. Blažek v Jižní Americe působí mezi indiány, mnohé oblasti objíždí na koni, aby aspoň jednou za půl roku měli možnost slavit eucharistii, případně uzavřít svátost manželství před knězem, nechat pokřtít děti atd. To mě tenkrát vzalo za srdce. Musel bych však napřed emigrovat, domníval jsem se, že je to neuskutečnitelné, musel bych mít větší odvahu.

Představ si, že za tebou přijde mladý člověk s tím, že by šel rád do misii. Co bys mu na to řekl nebo na co by ses ho zeptal?

Povzbudil bych ho k tomu. Musel bych však být napřed přesvědčený, že je na to zralý, že ho to nezlomí, že to je jeho cesta a silná výzva, protože ho k tomu volá Bůh.

Nezdá se ti, že misijní dobrovolnictví je v současné době trochu módní trend? Fandíš v tom dnešním mladým lidem nebo se ti to zas tak moc smyslně nezdá?

Misijní dobrovolnictví je dobrá věc. Asi se nelze ptát, jak bude v misii o mě postaráno, ale jaký budu mít úkol, komu budu pomáhat a sloužit. Zda je to módní trend? Spíš naplňování Ježíšova sdělení, že Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a svůj život dal za nás jako výkupné. Když Boží Syn nabízí službu jako svůj program, jaký asi má být náš program?

Už dlouhé roky podporuješ salesiánské misie, znáš dobře Sadbu a její programy, např. Adopci na blízko. Můžeš nám říct, co se ti na aktivitách Sadby nejvíce líbí nebo je ti nějakým způsobem blízké?

Misijní působení je různorodé. Jak známo, patronkou misii se stala svatá Terezička. Proč asi? Ráda by zachránila pro nebe celý svět. Když svatý Pavel mluví o našem Pánu, říká, že On chce, aby se všichni zachránili (1 Tim 2,4). Sadba, podobně jako mnoho jiných aktivit církve, vybízí, aby se každý pokusil udělat ze své strany, co udělat pro záchranu hledajících sester a bratří může.

Vidíš nějaké nové misijní pole nebo oblast, kde by se salesiáni mohli nebo měli více angažovat?

Pro salesiány asi stále platí, že Jan Bosco bídu mládeže v Turíně viděl a šel na pomoc. I když připustíme, že dnešní mládež je jiná než tenkrát, naléhavost pomoci mladým lidem zůstává stejná. Charisma salesiánů je zachraňovat mladé lidi, ukazovat jim cestu, nabízet jiné možnosti než prosedět život v hospodě, nebo se bavit u počítače. Jak objevit Pána Ježíše? Každý salesián řekne: Já ti k němu ukážu cestu. Je to velké umění, nejen pedagogické. Za správné křesťanské svědectví by se mělo platit zlatem.

Ptal se P. PAVEL ŽENÍŠEK, SDB

Slovo provinciála salesiánů

Don Bosco pochopil nesmírný duchovní náboj a mimořádnou apoštolskou sílu, která je v misionářském nadšení. Snil a hovořil chlapcům o misionářích a misijních cestách. Vyzýval je k modlitbě za misie a k účasti na misijním díle. Pěstoval misionářská povolání. Misie se staly součástí salesiánského charisma. Projevuje se to dvojnásobem:

■ **misionářskou kulturou a animací**, tj. prožíváním hodnot nezbytných pro misijní působení, jako je nezištná služba, propojování kultur, solidarity, přednostní volba pro lidi na okraji a chudé, angažovanost v sociálních problémech společnosti

■ **misijní službou misionářů a dobrovolníků**, kteří se zapojují do spásného poslání Krista a hlásání evangelia. Základem této služby je osobní, vnitřní a hluboký duchovní život, který umožňuje spolupracovat s Duchem Svatým. On volá, vede, dává hodnotu a účinnost misionářské službě

Česká salesiánská provincie dostala od hlavního představeného (zprostředkovaně od Svatého otce) **Bulharsko** jako misijní projekt. Na jedné straně nás stojí mnoho sil, „vzal“ nám nejlepší salesiány, spotřebovává finanční prostředky. Na druhé straně nás obdarovává tím, že oživuje naše charisma apoštolským zápalom a pří-

kladem počáteční ryzosti. Je zdrojem salesiánských povolání, která mohou dozrát při službě v misii.

Dobrovolnictví umožňuje mladým lidem **být přímo protagonisty** salesiánského poslání. Nevyžaduje však definitivní rozhodnutí, je na stanovený čas.

Od roku 2005 se o naše misijní dobrovolníky stará **Sadba**. Kurzem Cagliari je připravuje na jejich službu, zajišťuje místo působení v salesiánských komunitách a doprovází je, vytváří zázemí i pomáhá vyhodnotit získanou zkušenost...

Podle encykliky *Redemptoris missio* máme kromě výslovně evangelizační činnosti mezi národy, které nepoznaly Krista, také usilovat o „**pastoraci věřících**“ a reevangelizaci v sekularizovaných oblastech.

Dobrovolnictví je **silná zkušenost**, která může být přínosem pro naše zaběhnuté farnosti se sekularizovanou křesťanskou tradicí. Vždy potřebujeme misijní animaci, která posiluje víru a vede k misijní angažovanosti.

P. PETR VACULÍK, SDB, provinciál

Co je Sadba?

Oficiální název: Salesiánská asociace Dona Boska, z. s.

Typ organizace: nestátní nezisková

Vznik: 2005

Cíl: pomoc znevýhodněným dětem a mládeži ve světě

Aktivita: misijní projekty, příprava misijních dobrovolníků, šíření informací a získávání prostředků pro salesiánské misie

Programy a projekty:

Cagliari – roční školení pro dobrovolníky, kteří se chystají na zahraniční misijní službu

Rinaldi – mezinárodní tábory, kurzy, krátkodobá dobrovolnická činnost v Evropě

Come in – setkání pro mladé muže, kteří hledají své povolání a životní cestu

Inline – anglicko-český salesiánský tábor organizovaný českými a zahraničními vedoucími

Školní výlet po indicku

„Dobré ráno!“ doléhá ke mně přes dveře hlas učitelky ještě mnohem dříve než obvykle. Je určen našim čtyřiceti svěřencům a můj spánek je tím pádem také definitivně u konce. Nezbyvá než odhrnout moskytiéru a opustit svoje mrňavé útočiště. Ach jo! Miluji Indii, miluji všechny „své“ děti, jen to ranní vstávání bych potřebovala o pár hodin posunout.

Za dveřmi pokoje mě čeká překvapení. Místo klasického přesvědčování, aby děti vstaly, se můžu kochat pohledem na 40 úhledně složených karimatek a děti, které se bez řečí drhnou studenou vodou. Normálně se myjí až večer, ale dneska jedeme na jejich dlouho očekávaný výlet, a tak je samozřejmě nezbytné dát se pořádně do gala.

Už dlouho mi přišlo líto, že se děti v podstatě nehnu ven ze střediska. Samozřejmě je pro ně pobyt zde obrovským zlepšením oproti jejich dřívějšímu životu, kdy ty šťastnější pásly místo školy kozy, aby uživily rodinu. Ty méně šťastné rodinu třeba ani neměly a během dne se poflakovaly někde po slamě či byly nuceny dřít zadarmo v opravně nákladáků. V našem středisku Don Bosco jsou děti spokojené a mají zde vše, co potřebují. Přesto jsem si říkala, že by bylo fajn pro ně udělat ještě něco navíc.

S pomocí mě vysílací organizace Sadby, rodiny a karmadů se podařilo nasbírat celkem dost peněz. Předložila jsem je našim otcům (salesiánům = kněží, kteří tomu tady šéfuji) a ti naplánovali celodenní výlet do jednoho významného parku a akvaparku. Trochu jsem váhala, zda je výlet vážně dobrý nápad. Na místní poměry vyšel pronajatý autobus poměrně drahý. Možná bychom měli radši nechat opravit filtr na pitnou vodu, který už několik týdnů nefunguje. Ale dětem je voda, kterou pijí, úplně ukradená a takhle budou mít zážitek na celý život.

Martinauty

V 8.00 přesně podle plánu už děti čekají vzorně seřazené u dveří. Kluci ještě rychle nabírají na cestu plnou nádrží vody. Asi se u toho pošťuchují, neboť za chvíli už mají nádrž rozbitou. Klasika! „Martinauty, lepící pásku!“ „Martinauty“ neboli „tetička Martina“ jsem já, roční dobrovolnice a podle dětí nejspíš kouzelnice, která svou lepící páskou spraví úplně cokoliv. Snažím se vysvětlit, že takovou díru nezalepím, ale nevěří mi. Nakonec tedy vyplácám na nádobu skoro celou pásku. Voda vytéká vesele dál, ale aspoň mohou i děti konečně konstatovat, že to skutečně nejde. Beru všechny láhve, co najdu, a doufám, že bude cestou možnost je doplnovat.

V 9 hodin přijíždí minibus, tedy jen s hodinovým zpožděním. V 10.00 při-

jíždí salesiánští otcové a bratři a společně můžeme konečně vyrazit.

Indický školní výlet není nic až tak extrémně zvláštního, oproti českým výletům jsem však vyzozorovala pár odlišností:

V autobuse děti nikdo nenapomíná, ať sedí pěkně na místech. Minibus je pro náš počet opravdu příliš „mini“, takže děti sedí po šesti a těm, co se nevešly na místa, pošlou bratra na plné pecky indickou hudbu a trsá s nimi celou cestu v uličce. Vzhledem k místním silnicím a způsobu dopravy vážně obdivuji, že se vůbec udrží na nohách.

Místo řízků jsme si s sebou vzali kýbl rýže. Ačkoliv většina z dětí nemá s vodou absolutně žádné zkušenosti, na koupališti na ně nikdo nijak moc nedohlíží. U nás v Česku by se patrně vytvořily skupinky a děti by byly pod permanentním dozorem vyděšených

učitelek, ale Indové jsou prostě těžce v pohodě.

Musela jsem potlačit touhu říkat dětem, ať po sobě posbírají papírky. Tady se prostě odpadky řeší odhozením do přírody. Něco jako odpadkové koše tu vážně nevedou.

Při odchodu se nesbírají zapomenuté batůžky, nýbrž pantofle. Pantofle tu vlastní pouze některé děti, ale nosí je jen při zvláštních příležitostech, takže je v jednom kuse někde zapomínají.

Cestou zpět září všechny děti nadšením. Jedna holčička ostatním popisuje svůj nezapomenutelný zážitek s místními záchody: „Vůbec jsem nevěděla kam... Namísto díry divná nádoba a absolutně žádný kýbl s vodou!“ popisuje své první zkušenosti s klasickým splachovacím záchodem evropského typu.

Taky ostatní děti mají spoustu zážitků a pořád dokola opakují, jak jsou

obrovsky šťastné a jak mně a všem, kteří přispěli, strašně, strašně, strašně moc děkují. Jejich nadšení a vděk je neuvěřitelný. Jsem z toho pěkně naměkko a skoro se stydím, že toho pro ně nedělám mnohem víc. Že nerozprodám vše, co mám, že neobepíšu celý svět s tím, jaké tu mají úžasné děti, že je nemůžu brát na výlet každý den, že jim nemohu zajistit ani setinu svého dokonalého dětství, kterého by mě tehdy vůbec nenapadlo si více vážit...

Výlet suprl!

Moje pohnutí trochu uvažá, když se děti po příjezdu pokusím nahnat do umývárny. Rezolutně si lehnou na podlahu – prý příliš vyčerpaní se pohnou. Učitelka mě taky nepodpoří s tím, že už se přece jednou umyly ráno. To, že voda v koupališti tekla přímo ze špinavé řeky, nikoho taky moc nevzrušuje. Uvědomím si, že většina lidí venku vlastně chodí k této řece prát a pak se v ní myje, jakožto v posvátné řece. Takže si odpustím další poznámky a jako jediný cvok beru kýbl s vodou a jdu umýt aspoň sebe.

Zbývá večerní modlitba. Učitelka dětem připomíná, aby se pomodlily také za všechny, kteří výlet umožnili. Vidím, že to dělají s opravdovým zapálením. Poté se uloží na svoje karimatky a já je ještě jako vždy obcházím a přeji dobrou noc. Už v polosnánku na mě ještě zamumlají „Martinauty, výlet suprl!“ Pak už se taky odebíráme ke spánku s pocitem, že i já jsem dnes prožila svůj nejkrásnější školní výlet v životě. MARTINA ŠVEHLÁKOVÁ

Štěstí a radost jsou k nezaplacení

"Good morning, sir!" "Good evening, sir!" "Good night, sir!" Takhle na mě celý den zde v Golaghatu pokřikují usmívající se kluci a holky. Už při mém příjezdu si někteří z nich přivstali, aby mě mohli vidět a osobně mě pozdravit. Při výjimečném ranním shromáždění jsem byl poté slavnostně přivítán, obdržel jsem květinu a šálu, děti a mládež mi zazpívaly píseň na uvítanou a každý mi potřásl pravicí.

Pokaždé když někoho mímím a usměji se, obličej se rozzáří a číší z nich upřímná radost. Když se zastavím na kus řeči, hned cítím, jak je to těší. Ano, jsem svým způsobem celebrita, které si všichni nesmírně váží, ctí ji a vzhlíží k ní. Snaží se mě uchránit od každé manuální práce, a když jsem nesl dřevěnou lavičku či chvíli zametal vjezd, byla to pro mnohé velká atrakce.

Zástupy usmívajících se dětí

Jsem zde teprve pár dní a už jsem si stačil uvědomit, co všechno jsem měl vzít a nevzal – více her, šátky, kostky, karty, více triček, košil a kalhot, animované filmy apod. Naštěstí se leccos dá dohnat i tady, a pokud ne, budu vycházet z toho, co mám k dispozici. Myslím, že zde má perfekcionista povaha snad konečně vezme za své, protože na mnoho věcí zkrátka připravený nejsem a ani nebudu.

Štěstí a radost kluků, když jsem s nimi, je k nezaplacení. Jsou evidentně šťastní, když si s nimi povídám a nemusím zatím ani vymýšlet nějaký bláznivý program. Na mé předchůdce – především na Jonáše, který tu byl naposled, ale i na ostatní – všichni nadšeně vzpomínají a vypráví, co spolu zaži-

li. Odvedli tady krásné dílo a budu se snažit, abych byl k něčemu dobrý i já.

Oči se mi zavírají, hlava padá a já se ptám: „To jim nedochází, jak jsem unavený?“ Po dvou dnech náročného cestování jsem tajně doufal, že mě otcové nechají si aspoň na chvíli odpočinout. Místo toho se hned zrána po slavnostním přivítání řítíme džípem do školy, kde budu následující rok působit. Už jen posledních pár hrbolků a jsme tam. Ospalý a vyčerpaný vystupuji z auta, rozhlédnu se kolem sebe a o pár vteřin později je všechna únava pryč. Vrhnu se totiž na mě zástupy usmívajících se

dětí, které ke mně napřahují své ručičky a nadšeně mě zdraví. Jejich radost a energie zahání mou ospalost a já se nechávám unášet proudem veselí a pohody, která kolem mne panuje.

Během shromáždění na dvoře jsem po modlitbě Otče náš a zazpívání indické hymny, které jsou každodenním rituálem, obřadně přivítán a je mi podruhé ve velice krátké době věnována šála a květinu. Při cestě nazpátek mě sice opět přemáhá únava, ale srdce je plné krásných momentů a vzpomínek. A tak jsem se seznámil se školou Jibon Jyoti.

Název školy doslova znamená Světlo života a skutečně se škola snaží vnést světlo vzdělání a víry do hlaviček asi 350 venkovských dětí. Ty jsou rozděleny do 6 tříd (4 třídy plus dvě přípravné), kde se učí angličtině, matematice, hindštině, assámštině, vědě a všeobecným znalostem. Samozřejmě je uniforma, aby se setřely sociální rozdíly.

V této škole mě tedy čeká vyučování matematiky ve druhé třídě a všeobecných znalostí ve čtyřech starších třídách. Mimo to budu dětem nabízet v jejich volném čase při hraní her a budu jim také pomáhat při odpoledním studiu. Hned při příjezdu se mě stejně jako mých předchůdců ujal laskavý bratr Thomas, který bude teď mým nejbližším druhem. Dostal jsem krásný vlastní pokoj, takže jsem nyní majitelem dvou bytů, což může říct opravdu jen málokdo.

Součástí školy je hostel pro téměř 120 dětí. Když místní zjistili, že tu nebudu přespávat, ale budu se vždycky vracet na kole zpátky do Golaghatu, abych opět ráno přijel, byla na jejich tvářích čitelná lítost a zklamání. Když naopak kluci a holky v Golaghatu zjistili, že se budu vracet až po páté hodině odpoledne, taky to mnohé rozesmutilo, takže člověk si opravdu nevybere.

Cesta na kole je dlouhá zhruba 8 kilometrů a její součástí je nádherný úsek linoucí se mezi rýžovými poli a s výhledem do dál. Tento způsob přepravy mě velice baví a parádně si při tom zrelaxuju. Nechám volně běžet myšlenky a kochám se pohledem kolem sebe.

Pobyt v Indii mě bezpochyby dost změní, zatím se ale nejedná o nic, čeho bych litoval.

JAKUB HONĚK

Tři otázky pro tři zajímavé lidi

Jaký je podle tebe význam misíí dnes? Kterou zemi by sis vybral/a, kdybys šel/šla na misie a proč? Co bys vzkázal/a těm, kteří se chystají vycestovat jako misijní dobrovolníci?

P. Ladislav Heryán, SDB
56 let, salesián,
kněz, hudebník,
biblista, překladatel,
vysokoškolský pedagog
Radikální svědectví o lásce Krista

ta a lásce ke Kristu a k těm, kterým ji chci přiblížit. Radikální svědectví, které jde přes všechny rodinné a kulturní vazby.

Já už bych dnes nikam nešel, zdá se mi, že moje místo je tady. Jinak, asi jakoukoli islámskou zemi, neboť mne vždy fascinovalo, jak se křesťansko-islámskou problematiku snažil pojímat Charles de Foucauld.

Služba, rodící se z prožívání toho, že jsem milován Kristem, je jedinou smysluplnou životní motivací.

Magdaléna Braunerová,
25 let, studentka,
bývalá dobrovolnice
Sadby
(1 rok v Bulharsku),
aktivní v hnutí
Sant'Egidio

Přestože si mnozí s misíemi spojují dávnou historii, jsem přesvědčena, že jsou velmi potřebné i dnes. Přinášet Krista není totiž nikdy zastaralé. Lidé se obohacují navzájem – misionář poznává novou kulturu a zároveň zvěstuje místním radostnou zvěst.

Jako dobrovolnice projektu Adoptce nablízko jsem měla možnost strávit rok u salesiánů v Bulharsku. Kdybych odjížděla na misie znovu, určitě bych se rádo vrátila právě tam. Prožívání víry společně s romskými dětmi byla totiž neobyčejná zkušenost.

Gratuluji! Vybrali jste si možná nelehkou, ale krásnou cestu. Přeji vám hodně sil, pevnou víru a jistotu, že Pán může vstoupit i do situací, které se nám zdají neřešitelné. Šťastnou cestu!

Helena Kotulanová,
47 let, houslistka,
dlouhodobá podporovatelka misíí
a Sadby

Misie jsou mému srdci blízké už od dětství. Myslím, že i dnes je důležité svědčit o víře v Boží lásku konkrétním způsobem a pomocí ve všech koutech světa.

Vždy mě lákala Afrika a Latinská Amerika. Asi za to mohou knihy a osobní svědectví těch, co tam byli.

S důvěrou svěřte Pánu sebe i ty, se kterými se na misích setkáte. Fandím vám a modlím se za vás.

Kamarádi bulharských dětí

Jak to všechno začalo

Dílo Dona Boska v Bulharsku se začalo rozvíjet roku 1994 s příchodem prvních českých salesiánů. Svou činnost započali salesiáni v městě Kazanlak opravou zdevastované budovy kostela a fary. Mimo jiné i díky pomoci českých dobrovolníků postupně vznikla farnost, podařilo se vybudovat zázemí pro bydlení a vytvořit středisko dětí a mládeže – OAZIS. Začala fungovat oratoř a veškeré pastorační aktivity, z nichž těžíme dodnes. V roce 2008 jsme na přání hlavní rady salesiánů a po dlouhé době rozlišování začali působit ve Staré Zagoře.

Romská čtvrť

Naše pozornost se zaměřila na romskou čtvrť Lozenec. Setkání s materiální a duchovní chudobou dětí, mladých a rodin v této čtvrti nás přesvědčilo, že potřebujeme někoho, kdo nám pomůže nejenom v naší činnosti, ale též obohatí život těchto lidí, naší komunity a také našeho pastoračního společenství. Proto již více než 10 let přijímáme mladé lidi, kteří jsou ochotni obětovat rok svého života k činnosti v naší komunitě a jsou tak velkým přínosem pro nás i pro samotné Bulharsko.

Naše komunita

V současné době působí v Bulharsku pět salesiánů misionářů, dva dobro-

volníci a dvě dobrovolnice. Jednou z našich hlavních činností je pastorační ve Staré Zagoře, zaměřená na romskou komunitu. Ta obnáší starost jak o duchovní a křesťanský, tak i o čistě lidský rozvoj. Proto evangelizujeme, vyučujeme náboženství, zveme děti a mladé lidi k modlitbě a na mši svatou, organizujeme formační setkávání pro různé skupinky, pomáháme při procesu vzdělávání a získávání profese, učíme je životu ve společnosti, přijímání společenských pravidel, správným hygienickým návykům. Tak, aby

se stali dobrými křesťany a občany, jak to chtěl Don Bosco.

Dobrovolníci jsou pro nás přínosem

Práce dobrovolníků spočívá mimo jiné v organizování různých zájmových kroužků, formačních skupinek, her apod. Asistují tam, kde je třeba, jak ve středisku, tak i v internátě v Kazanlaku. Pomáhají nám též při péči o bulharské děti a mladé v katolic-

kých farnostech po celém Bulharsku, s přípravou táborů, duchovních setkání a při animátorských kurzech, které organizujeme. Nejvíce však pomáhají svědectvím svého života. Stávají se vlivnými kamarády dětí a mladých, čímž je často motivují, aby v životě volili tu správnější cestu. Pro naši komunitu jsou cenným darem, protože vnášejí nové pohledy, ptají se po smyslu toho, co děláme a jak to děláme, ale hlavně nás nenechávají „zlostnatět“ a uzavřít se do svého vlastního světa. P. JAROSLAV FOGL, SDB

Jsem rád, že dobrovolná služba funguje

Na otázky Sadby odpovídá bratr Jose Palely, ekonom provincie Dimapur.

Jak se vám pracovalo s českými dobrovolníky a jak jste s nimi byl spokojený?

Mám radost ze spojení se Sadbou a s českými dobrovolníky. Byl jsem v kontaktu přibližně s deseti z nich, všichni to byli výborní mladí lidé, kteří se snažili dělat to nejlepší pro mladé z Don Bosco Way. Učí se salesiánskému způsobu práce s mladými a řekl bych, že dělají skvělou práci. Místní mladí lidé je mají velice rádi. Jsou velmi oblíbení jak ve škole, tak ve vesnicích. Jejich skromnost a radost z kontaktu s ostatními je přesně tím, čím se odlišují od jiných.

V čem vidíte přínos dobrovolníků ve vašem středisku Dona Boska?

Místní mladí jsou velice šťastní, když tu mají někoho ze zahraničí, kdo se o ně stará a má je rád. Přináší to rovněž určitou světoost jak do střediska, tak do školy. Vždy tu byli dobrovolníci, kteří měli k dětem velmi blízko, měli je rádi a pomáhali jim se zlepšovat. Partneři a příznivci centra mají také radost, protože díky dobrovolníkům vidí středisko prestižnější, navíc je tu velký respekt k lidem, kteří přicházejí z Evropy. Dynamika, dobrovolnický duch, sebeobětování a úsilí vynaložené při osvojování místního jazyka, jejich cesta a navštěvování místních, to všechno má své kouzlo a lidé mají radost, když tohle všechno dobrovolníci přinášejí do střediska Dona Boska.

Jaké jsou ve vašem středisku pro dobrovolníky největší obtíže a výzvy?

Počátečními obtížemi je počasí a vlhkost tohoto místa. To pro ně může být počátku těžké, ale brzy se přizpůsobí

a nakonec si místní klima i zamilují a přijímají i všechny ostatní nepříjemnosti díky své lásce k misijní službě. Když jsem pracoval na úrovni koordinátora dobrovolníků, tak jsem si nebyl vědom, že by měli nějaký specifický problém. Během mých návštěv působili vždy radostně a nadšeně.

Máte nějakou obzvlášť hezkou zkušenost s českými dobrovolníky?

Je tady spousta zkušeností, které se mi vybavují. Jsou sice drobné, ale mají obrovský význam.

Myslím, že to byla Jana a Marie. Když jsem je navštívil, děti stály kolem nich a ony přemýšlely, co s nimi budou dělat. V tom si jedna z nich sundala pantofel a použila ho jako kopačák. Děti ztratily všechny ostych a začaly hrát úžasný fotbalový zápas s papucí. Pro mě bylo úžasné, jak rychle si děti dokázaly získat a jak dobře se spolu všichni bavili.

Jakub přijel před nedávnem. Hned druhý den jsem ho viděl hluboce za-

braného do fotbalu, který hrál s dětmi. Je největší a ještě si s nimi hraje, užívá si jejich hry. Opravdu jsem cítil, že Don Bosco byl s těmito dětmi, také on měl rád, co měly rády děti. Tento dobrovolník, který přijel do Golaghatu, je velmi mimořádný.

Všichni dobrovolníci, kteří sem přišli, měli své specifické způsoby práce s dětmi, zábavu, písničky, jednání, a všichni tady byli jako doma, měli také vlastní zábavu a volný čas. Mám rád každého z nich a jsem rád, že dobrovolná služba funguje.

Co byste rád vzkázal těm, kteří přemýšlejí o cestě do Indie a dlouhodobé dobrovolné službě?

Myslím si, že způsob, jak dobrovolníky připravujete, je velice dobrý. Jsou velmi vstřícní, přizpůsobují se našim podmínkám a dělají všechno, co je v jejich silách. Také se učí jazyk a nebojí se ho používat. Pracují pro blaho dětí a obětují pro ně svoje pohodlí.

Misijní střípky ze světa

**Jana Jurigová,
Indie**

Mesiac prázdnin pre naše deti neznamenal čas od-dychu a nabera-nia nových síl, ale tvrdú prácu na ry-žových poliach.

Ja som si sadenie ryže vyskúšala tiež a poviem Vám, že naozaj drina. Ne-dá sa to k ničomu z našich európskych plodín prirovnáť, ale môžem porov-nať, že ako u nás každý rok ľudia z de-dín sadia zemiaky, tak tu ľudia sadia ryžu... Videla som to a hlavne skúsila som si to. Už teraz viem, že sa nikdy nebudem na ryžu dívať tak ako pred-tým, než som navštívila Indiu. Keď ju budem kupovať v našom supermar-kete, hneď si spomeniem, koľko práce a trpezlivosti bolo predtým, než sa do-stala krásne zabalená do mojich rúk.

**Jakub Honěk,
Indie**

Jazyková situa-ce v Indii je nato-lik rozmanitá, že si říkám, jestli se ta biblická babylon-ská věž nestavěla spíš tady. Chtít

dětem něco vysvětlit je proto doce-la obtížné, ale na druhou stranu jsou úsměv a laskavost natolik univerzální, že slova často ani nejsou zapotřebí.

**Anna Šenovská,
Zambie**

Palanga je moje přezdívka, už ně-kolik týdnů mi hol-ky neřeknou jinak. Když jsem se pta-la, co to znamená, nejdřív říkaly, že

nevím, protože to je v jedné nigerijské písničce a ony tomu nerozumí. Tak jsem jim moc nevěřila a očekávala, co to bude za sprostárnu. Nedávno mi ale Juliet řekla, že to znamená „něco, co nemůžeš opustit“.

**Magda
Braunerová,
Bulharsko**

S dětmi šla komu-nikace velmi rych-le. Je vidět, že pře-devším krátkodobí dobrovolníci za-nechávají v jejich slovní zásobě svoji stopu. Krásné če-ské otázky „Dáš mi bonbon?“ nebo „Co chceš, bucho?“ slýcháváme s mírně

nedokonalou výslovností od našich machalských dětí dodnes.

**Martina
Švehlaková, Indie**

Děti ve středu pocházely z ex-trémně chudého prostředí, měly za sebou nejrozumnější zkušenosti a jejich minulost byla té-měř výhradně spojena se slovem ne-dostatek. Nedostatek vzdělání, hygie-ny, zdravotní péče, jídla, pitné vody a hlavně lásky... Děti dychtily po ja-kémkoliv pozornosti a vynucovaly si ji, jak mohly. Ale cokoliv jsem jim dávala, neustále mi to stonásobně vracely.

Je pro mě důležité se tu cítit užitečná. Od rána do večera se nezastavím. Trá-vit odpoledne s na-šími holkami je pro mě každodenní ra-ne, jak bychom se tu stonásobně vracely.

**Radka Stránská,
Zambie**

Je pro mě důležité se tu cítit užitečná. Od rána do večera se nezastavím. Trá-vit odpoledne s na-šími holkami je pro mě každodenní ra-ne, jak bychom se tu stonásobně vracely.

dostí a vědomím, že čas strávený pří-pravou, sháněním sponzorských darů na cestu sem, nebyl zbytečný. Nedě-lám tady kdovíjaké zázraky a už vůbec

ne převratné změny, ale když vidím ra-dost v očích holek při hrách nebo při úspěšném vypočítání příkladu, je to pro mě ta největší odměna.

**Dorka Sedláčková,
Bulharsko**

Ať už se budu cítit jakkoliv ztracená a osamělá, někdo tu pro mě vždycky bude. Bude to Pán Bůh, který mě stále drží za ruku

a podporuje mě v mých plánech.

**Eva Těhalová,
Indie**

Jsem nadšená z to-hoto místa. Oprav-du vidím, jak velký kus práce tu všich-ni dělají a na dě-tech je znát, že se jim tu líbí a že mají

salesiány i většinu zaměstnanců rády. A v čele celého projektu je otec Var-ghis, který stále vymýšlí, jak dělat vě-ci lépe, a když je nějaký problém, je ochotný o něm diskutovat a měnit za-běhnutý řád. I když mi tu hodně lidí a věcí z Čech chybí, cítím se tu jako doma.

KAM VYSÍLÁME NAŠE DOBROVOLNÍKY?

Stále vysíláme

Demokratická republika Kongo, Indie, Mexiko, Německo, Slovensko, Velká Británie, Zambie

Dříve jsme vyslali

Ázerbájdžán, Etiopie, Itálie, JAR, Keňa, Lesotho, Litva, Svazijsko, Súdán, Zimbabwe

Plánujeme vyslat

Brazílie, Ekvádor, Západní Afrika

Láska k mladým si razí nové cesty

Misijní voluntariát táhne, v posledních letech je dokonce tak trochu v kurzu. Tak jako pro mnohé z nás, dnešní čtyřicátníky a starší, byly klíčovým životním momentem české salesiánské chaloupky nebo vojna, pro dnešní mladé je to mnohdy právě misijní dobrovolná služba v nejrůznějších koutech světa.

Krásná, ale mnohdy náročná práce pro mladé, přímý dotek s různým typem chudoby a nedostatku, osobní zkušenost s vděčností místních lidí, ale i rozšíření vlastních obzorů, intenzivní duchovní život v salesiánské komunitě a hlavně poznání svých často netušených schopností i vlastních omezení, to jsou možná hlavní důvody, proč má v sobě misijní dobrovolnictví tak velký potenciál.

Mladí lidé, kteří se vracejí ze své misijní služby, jsou jiní, než byli před odjezdem. Silná zkušenost je posunula, proměnila, leccemu naučila, ale také přinesla mnoho nových otázek a výzev. Tito bývalí dobrovolníci jsou nadjednou skutečně dospělí. Vyráží lidsky, ale i křesťansky. Mají v sobě velkou

Snímek Štěpán Musil, Súdán

touhu dál pomáhat, předávat svou zkušenost i tady doma. Jejich nadšení pro misie bývá mnohem živější než u mnohých z nás, kteří bychom měli být misionáři ze své řeholní podstaty. A proto chceme těmto mladým dávat

větší prostor, podporovat je a doprovázet. Využít jejich zápalu pro službu a evangelizaci, nechat se jimi „nakažit“, obnovit, měnit. Jsem přesvědčený, že dobrovolníci jsou skutečnou nadějí a příslibem dalšího rozvoje salesiánské-

Blahopřání nejstaršímu misionáři

P. VÁCLAV KOUPIL původem z Náměště nad Oslavou působí od roku 1953 v Bogotě v Kolumbii. Narodil se 1. 10. – na svátek sv. Terezie z Lisieux, patronky misí – před 93 lety, a je tak nejstarším salesiánským misionářem pocházejícím z České republiky.

Děkujeme otci Koupilovi za jeho celoživotní službu salesiánské rodině a misijní působení v Kolumbii.

Přejeme mu vše dobré a vyprošujeme hojnost Božího požehnání.

Sadba

ho díla u nás. Není třeba naříkat, že nás řeholníků a kněží ubývá a že stárneme. Don Bosco a jeho láska k mladým si razí nové cesty. Bohu díky za to!

P. PAVEL ŽENÍŠEK SDB,
ředitel Sadby

1. Název organizace zastřešující program Adopce nablízko

2. Země s nejpočetnější komunitou českých salesiánských misionářů

3. Název kurzu pro školení dobrovolníků (jméno prvního salesiánského misionáře)

4. Patronka misí (křestní jméno)

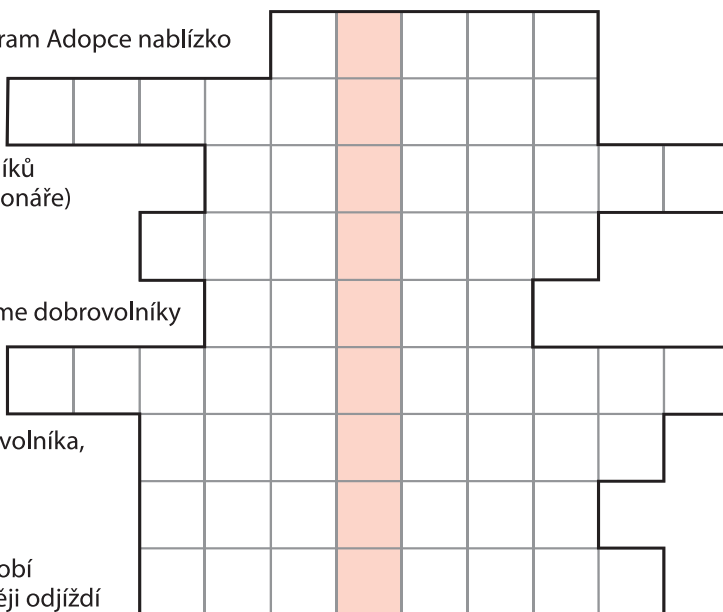
5. Jeden z afrických států, kam vysíláme dobrovolníky

6. Jiný výraz pro dobrovolnou službu

7. Nezbytným požadavkem na dobrovolníka, aby mohl vycestovat, je správná....

8. Počet zemí, kde jsme již pomohli

9. Jméno města v Bulharsku, kde působí salesiánští misionáři a kam nejčastěji odjíždí naši dobrovolníci

Soutěž

V tajence se dozvíte, ve které zemi vznikla první salesiánská komunita mimo Evropu.

Správnou odpověď zašlete na e-mail: sadba@sadba.org nebo na adresu: Salesiánská asociace Dona Boska, Kobylské nám. 1000/1, 182 00 Praha 8.

Vylosujeme 20 výherců. První z vylosovaných získá poukaz na knihu z vydavatelství Portál v hodnotě 300 Kč, druhý vylosovaný obdrží DVD se životopisným filmem o Donu Boskovi a třetí poutavou brožurku s deseti dobrovolnickými příběhy napsanou našimi dobrovolníky, ve které vyprávějí skutečné události z jejich dobrovolné služby.

Všichni vylosovaní obdrží „pravý misijní“ čaj.

Jak nás můžete podpořit

Připojte se k nám a pomáhejte společně s námi a s našimi dobrovolníky chudým a opuštěným dětem.

Vážíme si vaší pomoci a děkujeme vám.

Číslo účtu:
2800630202/2010
Specifický symbol: 201611

Pošlete dárcovskou SMS ve tvaru

**DMS
ADOPCENABLIZKO**

na telefonní
číslo **87 777**
Cena DMS je 30 Kč,
Sadba obdrží 27 Kč.

Více informací na
www.darcovskasms.cz

Využití vašeho daru

- Realizace přípravného kurzu Cagliari pro dobrovolníky
- Finanční podpora salesiánských dobrovolníků
- Podpora českých misionářů ve světě
- Projekt Darujme vzdělání
- Další misijní aktivity (pomoc v nouzi)

www.adopcenablizko.cz